

подалъ тойчасъ масло-то и хлѣба, и върнѣлся домà течешкомъ.

Сладка слъза отъ радость намокрыла клепкы-ты на майкѣ му, кога видѣла на сынъ си работѣ-тѣ; вознамѣрила обаче да види въ това обстоятелство до колко е успѣлъ той въ добры-ты работы, и дали има трѣпнѣніе, кога види, че за добры-ты си дѣла самъ себе обижава.

Слѣдъ малко минуты дошълъ Марко и помолился, както и другъ пѣтъ, да му дадѣтъ малко сухъ хлѣбъ.

«Не наѣдашся», рекла майка му, и притворилася, че е ядосана.

«О! не гнѣвайся мамо», отговорилъ Марко, «малко, малко само сухъ хлѣбъ още».

«Махнися», казала майка му, «ще станешъ лакомъ, гядамъ. Нѣма да ти дамъ другъ хлѣбъ».

Марко ся отвадилъ, сѣднѣлъ на стола и зель си книгѣ-тѣ да чете. Тогава майка му не могла вече да ся удръжи отъ радость и любовь, пригърнѣла го, стиснѣла го на грѣди-ты си, и умокрила лице-то му съ слъзы. Марко не знаеше отъ что происходи това. «Златный мой сыне! извыка послѣ майка му, любезный мой сыне! видѣхъ на что употреблявашъ обѣда си, и сѣмъ много радостна, че имамъ сына, който ся сѣща и за несчястны-ты свои събратія, и има усердіе да имъ помага; но кажи ми мой Марко, зачто крыешъ отъ мене?»